

Lucas 22:15

“en Hij zeide tot hen:

”Ik heb grotelijks begeerd dit Pascha met u te eten eer dat Ik lijd.””

Gemeente,

Verlangen. Wat heerlijk als dat er is rond het Heilig Avondmaal. Verlangen om je voor te bereiden. Verlangen om Christus te ontmoeten. Verlangen om aan te gaan. Heerlijk als dat er is. Als dat in de voorbereidingsweek verdiept en versterkt is.

Verlangen. Maar als er dat nou niet is? Hoe moet het dan? Want je zou denken: 'Dat is toch wel het minste wat er wezen moet om aan te gaan.' Dat je er naar uit ziet. Dat je ernaar verlangt de Heere Jezus te ontmoeten. Dat je daarom ook jezelf hebt beproefd en voorbereid om er gereed voor te zijn. En als er dat nou niet was? Geen zin om je voor te bereiden. Geen verlangen naar de avondmaalszondag. Geen verlangen om aan te gaan. Wat dan? Als er zelfs dat niet is en kwam?

Nou, dan is er toch verlangen. Zeker weten. Namelijk bij Hem. Bij de Heere Jezus. Hij verlangt ontzettend om het Heilig Avondmaal te houden vanmorgen. Hij hunkert ernaar en ziet ernaar uit. Dat deed Hij toen ook, dat hoorden we: Ik heb grotelijks, enorm, vurig, begeerd dit Pascha met u te eten eer dat Ik lijd. De Heere Jezus verlangde ernaar.

Wat was er dan zo bijzonder? Nu, allereerst dat het de laatste keer was. De laatste keer in zijn leven op aarde dat de Heere Jezus met Zijn discipelen de maaltijd zou gebruiken voor Zijn sterven. Als je je dat indenk: de laatste keer. Dat is wat. Echt voor het laatst. Als iemand ernstig ziek is en nog jarig is. En weet: dit is de laatste keer. Nog één maal met heel het gezin bij elkaar. Ja, stel je voor dat er dan één van de kinderen niet bij zou zijn, zou willen of kunnen zijn, omdat hij er de reis niet voor over heeft. Stel je voor dat één van de kinderen erbij zit dan alsof het een gewoon gezellig feestje is. De laatste keer, dat drukt een stempel op het samenzijn. De Heere Jezus heeft daar enorm naar verlangd: nog één keer voor Zijn sterven, de laatste keer bijeen met Zijn discipelen. Is dat het? Ja ook, maar er is meer.

Want het is niet zomaar een maaltijd die Hij houden zal met Zijn discipelen, het is het Pascha. De maaltijd van de uittocht uit Egypte. De maaltijd van de verlossing uit de macht van de farao. Het geslachte lam herinnert er weer aan. Daardoor waren de Israëlieten veilig. Het ongezuurde brood. Daardoor konden zijn uittrekken uit Egypte. Was er voor hen verlossing. De Heere Jezus verlangt ernaar. Om dat met Zijn

discipelen te houden. Gedenken dat God verlost. Er is verlossing voor hen. Omdat Hij het Lam zal zijn omdat Hij Zijn lichaam geven zal. Hij ziet het voor Zich: dat lam, dat is Mijn gang de komende dag, Dat brood, dat ben Ik, na Mijn lijden en sterven. Is dat het? Ja, ook, maar er is meer. Want dat had Jezus al vaker gedaan, ieder jaar weer. Maar nu is het een bijzonder Pascha. Jezus zegt dat ook: Ik heb vurig begeerd dit Pascha, dit, deze keer. Want dit is een Pascha als nooit tevoren.

Dit Pascha is het Pascha waarin Hij het Heilig Avondmaal zal instellen. Aan dit Pascha zal Hij Zijn liefde verklaren aan Zijn discipelen als nooit tevoren. Zal Hij zeggen: Mijn lichaam zal Ik voor u geven. Mijn bloed zal Ik voor u storten. Voor u zal Ik het Lam zijn, dat Zichzelf geeft. Zal Ik Mijzelf geven onder Gods toorn en oordeel. Opdat u vrij zult zijn, gered, behouden. Aan Gods toorn onttrokken voor eeuwig. Dat zal Ik voor u zijn en doen. Ik wil zo graag u dat zeggen, Ik wil zo graag dat u dat weet en gelooft. Aan dit Pascha zal Hij het Heilig Avondmaal instellen. Als een teken en zegel van Zijn liefde als Hij lichamelijk niet meer bij ons zal zijn. Als een jongen die zijn verloofde een ring geeft als hij naar het buitenland geeft voor stage of oefening. Jezus wil zo graag die ring van Zijn liefde mee geven. Dat onderpand van Zijn liefde achterlaten en meegeven aan Zijn discipelen. Opdat ze altijd van Zijn liefde overtuigd zullen zijn. In alle tijden van het leven, in elke periode van hun pelgrimsreis. Dat zij altijd dat pand zullen hebben: Hij heeft mij lief. Hij gaf Zichzelf voor mij.

Zo klinkt dat verlangen van de Heere Jezus door in elke avondmaalsbediening. Ik heb zeer begeerd. Dat geldt ook vanmorgen weer. De Heere Jezus heeft zeer begeerd naar het Heilig Avondmaal. Om zijn liefde te verklaren en te verzegelen. Daar pand en bewijs van te geven. Hij heeft er naar verlangd, vurig. De Bruidegom wel. Naar en voor Zijn bruid. Al is die nog zo zwart in zichzelf. Nog zo zondig en onrein. Al is Zijn bruid door Hem gevonden toen zij dood was in zonden en misdaden. Door eigen schuld. Beladen met vloek en oordeel. Vol van verachting en verzet en vijandschap. Helemaal niet om Hem verlangen, integendeel. Niets dat naar Hem vroeg en zocht. Al is Zijn bruid in staat Hem nog zo te bedroeven, te vergeten. Al kan Zijn bruid Hem zo laten staan en voorbij lopen. Al kan Zijn bruid Hem zo steken en slaan met haar blijvende zonden en dwarsheden, hoogmoed en gemakzucht. Al kan Zijn bruid Hem steken en schoppen met haar zondige begeerten en onheilige verlangens. Toch, toch: Ik heb vurig verlangd. Ik heb zeer begeerd. Dat straalt door bij brood en beker.

Hij heeft zeer verlangd, vurig begeerd.

En nu de proef op de som. Ik heb zeer begeerd dit Pascha met u te houden er dat Ik lijd. Dit avondmaal met u te houden. De farizeeër zegt: o, dat had ik wel gedacht. Daar sta ik niet van te kijken. Ik heb me ook goed voorbereid, ik heb me goed aan de regels gehouden, ik heb ook veel voor God gedaan, dat verbaast me niks dat Hij met mij avondmaal wil houden. De tollenaar zegt: hoe is het mogelijk? O Heere, hoe bestaat het. Gij met mij?! Zoveel tegengekomen afgelopen week, zoveel weerzin en zonden en lauwheid en traagheid en bederf. Verlangt Gij met mij avondmaal te houden?

Heerlijk als het wederzijds zo zijn mag. Maar dan nog: het is in elk geval minder dan Zijn verlangen. Nooit, nooit zal mijn verlangen zo groot zijn als Zijn verlangen. En wat kan mijn verlangen in zakken. Wat kan mijn verlangen naar Hem, om met Hem te zijn, in gebed, in Zijn dienst, aan Zijn tafel bedroevend flauw zijn. Zo weinig verlangen. Ik moet me er zo toe zetten, niet in beweging te krijgen. Ja, en erg genoeg, mijn verlangen naar andere dingen is dan vaak juist wel vurig. Verlangen naar een verjaardag of naar een trouwdag, verlangen naar een gezellige avond of een leuke bezigheid. Naar vakantie of promotie. Naar een huldiging of een wedstrijd. Of nog erger: verlangen naar iets zondigs, verlangen om me uit te kunnen leven, ja dat is er wel. Het is echt vreselijk ongehoord.

De Bruidegom verlangt naar de bruid hoewel er niets van haar is om naar te verlangen. En de bruid verlangt nauwelijks naar de Bruidegom hoewel er van de Bruidegom alles is om naar te verlangen. Al wat aan Hem is gans begeerlijk: Zijn Persoon, Zijn liefde, Zijn lijden, zijn opstanding, Zijn mens-zijn, zijn God zijn, Zijn Profeet zijn, Priester zijn, Koning zijn. Alles van Hem is verlangend waard, lokt verlangen uit, en toch.....

En toch: verlangt Hij naar mij. Puur vanuit Zichzelf. Omdat Hij het wil, omdat Hij mij liefheeft vanuit Zichzelf. Omdat Hij mij gekregen heeft van Zijn Vader, gekocht heeft met Zijn bloed, verzegeld heeft met Zijn Geest. Daarom verlangt Hij naar het avondmaal met mij te houden. Wat erg als één van de Zijnen er niet is. Weigert te komen omdat de reis erheen teveel is. Vreselijk als iemand er zit die niet beseft dat dit de maaltijd van Zijn sterven en lijden en liefde is.

Ik heb grotelijks begeerd dit Pascha met u te eten. Want Ik zal daarvan niet meer eten totdat het vervuld zal zijn in het Koninkrijk Gods. Daarom verlangt Jezus er zo naar. Want het duurt nog voordat Hij Zijn

Bruid bij Zich hebben zal in eeuwigheid. Zover is het nog niet. Het avondmaal van de bruiloft van het Lam. Met de volle gemeenschap met Christus. Liefde en wederliefde, verlangen en wederverlangen. Voluit, ongestoord, helemaal zuiver. Zover is het nog niet. Dat de volle vreugde er is. Omdat dat nog niet zo is, daarom verlangt Jezus ernaar om dan zó met Zijn bruid te zijn. Totdat, daar klinkt zekerheid in, daar klinkt verlangen in totdat Gij zijn zult waar Ik ben en Ik u tot Mij nemen zal in eeuwigheid. Daar verlangt Hij het vooral naar. Dat Hij Zijn liefde voluit kan betonen en kan laten zien. Dat Hij Zijn bruid bij Zich heeft in eeuwigheid. Helemaal gered, volmaakt, verlost en gezuiverd voor Hem.

Dat is Zijn verlangen. En dat verlangen wekt wederverlangen. Dat is vrucht, daar begint het niet mee. Dat is er niet eerst. Dat is de kaars die je aansteekt door hem in het vuur te houden. In de vlam van Jezus' verlangen, brandend als een vuur. Houd de kaars van je hart in die vlam en het hart zal ook gaan branden. Maar dat is altijd wisselend en die vlam kan oplaaien en weer bijna helemaal uitdoven. Dat is zo onvast en onzeker. Maar het vuur van Zijn verlangen dat is eeuwig. Constant en zeker. En het brandt altijd. Ook aan deze tafel.

Dat verlangen van Hem geeft wederverlangen. Ik hoor een Psalmist zingen: mijn ziel en lichaam hijgen en dorsten naar U in een land. Ik hoor een ander zingen: 't hijgend hert der jacht ontkomen schreeuwt niet sterker naar 't genot van de frisse waterstromen dan mijn ziel verlangt naar God. En weer een ander: wien heb ik nevens U omhoog? En ik hoor Paulus zeggen: ik wenste wel, begeerde wel ontbonden te worden en met Christus te zijn. Wederverlangen.

Amen